

زیارت

با اعمال شاقه!

گلدونه

ماه صفر که از راه می‌رسد، بعضی‌ها تقویم را می‌گذارند جلوی رویشان و ورق می‌زنند تا برسند به آخر صفر. بعد نگاه می‌کنند ببینند تعطیلات چه طور است. اگر خوب بود که هیچ و وگرنه پیه چند روز مرخصی را به تن مالیده و ساکشان را می‌بندند و راه می‌افتند. امسال هم که تعطیلات آخر صفر، نور علی نور است.

شما چطور؟ شما هم ساکتان را بسته‌اید و راه افتاده‌اید؟ به سلامتی تشریف می‌برید مشهد؟ خوش به سعادتان! از طرف ما هم نائب‌الزیاره باشید.

حالا با چه وسیله‌ای تشریف می‌برید؟ هواپیما، قطار، اتوبوس، ماشین شخصی یا پای پیاده؟ با هر وسیله‌ای که می‌روید، ان شاء الله سفرتان بی‌خطر. حتماً شنیده‌اید که امام جواد (علیه السلام) فرموده‌اند: کسی که قبر پدرم علی بن موسی الرضا (علیه السلام) را زیارت کند، پاداشش بهشت است.^۱

پس از آن‌جا که ورودی بهشت است، گلدونه را هم دعا کنید. این جناب جانشین مدیر مسئول و مسئول محترم شورای تحریریه نشریه دیدار (دقت می‌فرمایید؟ دقیقاً یک متر و بیست و پنج سانتی‌متر طول عنوان است) را هم از دعای خیر خودتان محروم نکنید. از آقا بخواید یک امداد غیبی‌ای، چیزی بفرمایند تا ایشان این قدر خون به جگر گلدونه نکنند، خدا را خوش نمی‌آید. (جناب جانشین مدیرمسئول: این چیچی من کجاست؟)

وقتی که خواستید بروید زیارت، لطفاً از «باب‌الرضا» وارد شوید. از صحن جامع رضوی بروید به صحن قدس و از آن‌جا صحن گوهرشاد. همان‌جا روبه‌روی گنبد آقا بایستید و یک سلام پُر پُر و پیمان از طرف گلدونه ابلاغ بفرمایید. جای دوری نمی‌رود.

«و چون به شما سلام شود، با سلامی نیکوتر سلام را پاسخ دهید یا مانند همان را باز گردانید که خداوند حسابگر هر چیزی است.»^۲

و از وجود پر کرم آقا بعید است که سلامتتان را نیکوتر پاسخ ندهد. پا برهنه و اشک‌ریزان، آرام و مبهوت یا شتابان و آشفته‌سر، هر جور که دوست دارید وارد رواق شوید. انتخاب شکل مراسم استقبال با شماست. لازم نیست خودتان را درگیر تشریفات رسمی و دیپلماتیک کنید. فقط آن‌جا که رفتید، یادتان باشد که یک نفر مواظب رفتار شماست. یک نفر که فردی عادی نیست و شما به او اهمیت می‌دهید و سرنوشت خود را در گروی شفاعت او می‌بینید. می‌خواهید نزد او عزیز باشید و او شما را دوست بدارد.

اما بحث زیارت که می‌شود همه بی‌اختیار یاد شلوغی اطراف ضریح می‌افتیم و تلاش و تقلائی تا هر طور شده خودمان را به ضریح برسانیم، یا فوق فوqش اگر نشد، لاقلاً دست‌مان به ضریح برسد یا اگر این هم نشد، نوک انگشتان مان دیگر حتماً باید به ضریح بخورد! و الا زیارتان قبول نیست!

حتماً شما هم رفتار بعضی از دوستان را که از روی عشق و ارادت، از روی محبت و به خاطر بی‌پناهی از همه‌جا و همه‌کس به امام پناه آورده‌اند، دیده‌اید. با این که مشخص است منشأ همه‌ی این رفتارها شیفتگی دوستداران امام است، ولی گاهی احساس می‌شود یک بی‌توجهی بر تمام آنها حاکم است.

را درک می‌کند. تنها یک لحظه تصور کنید که آقا گوشه‌ای نشست‌اند و چشم دوخته‌اند به شما. آن وقت چطور رفتار می‌کنید؟ جز در کمال ادب و احترام؟

امام رضا (علیه السلام) فرموده‌اند: «هیچ یک از دوستان من که عارف به حق و مقام من باشند، زیارت من نکنند مگر این که در روز قیامت شفاعتش کنم.»^۳

پس برای این که از شفاعتش جا نمانی، عارف شو به حق و مقامش. «زیارتان قبول!»

منابع

۱. شیخ صدوق، «توابع‌الاعمال و عقاب‌الاعمال»، ابراهیم محدث بندر ریگی، نشر اخلاق، قم، چاپ ششم، زمستان ۸۲، ص ۲۰۹.
۲. سوره نساء، آیه ۸۶.
۳. احمد لقمانی، «علامه طباطبایی: میزان معرفت»، شرکت چاپ و نشر بین‌الملل (وابسته به مؤسسه انتشارات امیرکبیر)، تهران، چاپ دوم، بهار ۸۲، ص ۵۶ به نقل از حجت‌الاسلام دکتر احمدی.
۴. محمد محمدی‌ری‌شهری، «میزان‌الحکمه»، حمیدرضا شیخی، سازمان چاپ و نشر دارالحدیث، قم، چاپ سوم،

اگر بدانیم که آقا همه‌جا ناظر و حاضر است، آیا باز هم چادر به کمر و پشت گردن می‌بندیم و مثل یک شناگر ماهر، جمعیت را بشکافیم و دست و پای له کنیم و برویم آن جلوها و بچسبیم به ضریح؟

بعد خادمی که آن عقب ایستاده، پری که به سر یک میله دو متری نصب شده را بفرستد جلو و آرام ضربه بزند به شما که «خواهرم دست و موهایت را بپوشان.» (که حجاب واجب است و زیارت مستحب) و شما توی آن هیاهو جیغ بزنید و دنبال راه نجاتی برای بازگشت باشید. باید کمی در این مورد تأمل کرد.

«هرگاه وارد صحن مطهر حضرت رضا (علیه السلام) می‌شد، می‌دیدم دست‌های مرتعش را روی آستانه‌ی در می‌گذاشت... هنگامی که چارچوب را می‌بوسید، گویی تمام وجودش نسبت به حضرت رضا (علیه السلام) عرض ادب می‌کند. ادب در حد عشق، و در گوشه‌ای نماز زیارت می‌خواند و در تمام رفت و برگشت در یک حالت ادب و به اصطلاح عرفا در حالت «حضور» بود.»^۴ این رفتار آدم‌هایی مثل علامه طباطبایی است، پس شما هم مثل کسی باشید که این حضور